VERSCHIJNT WEKELIJKS

Bobo

NR. 44 - 1 NOVEMBER 1969
abonnementsprijs 35 cent
losse nummers 50 cent
voor België 7 frank

Kijk nu eens wat Bobo doet:
Hij heeft mama's nieuwe hoed
Uit de hoededoos gehaald.
En hij is nog niet betaald!

Bobo kan beter de vier kleine hoedjes zoeken, die in de tekening verstopt zijn. Helpen jullie hem een handje?

VOORLEESBLAD VOOR PEUTERS EN KLEUTERS

Bobo

Krabbel

Boemsi

Mama

Oma

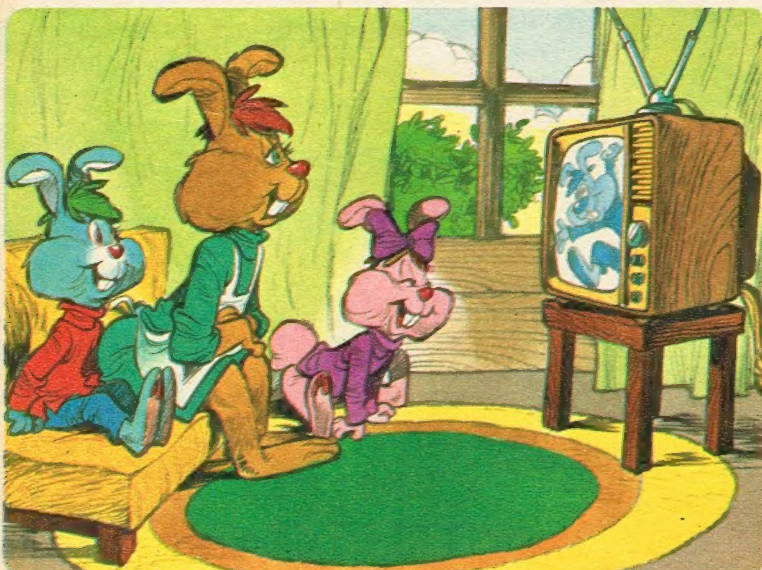
Bobo Konijn en zijn

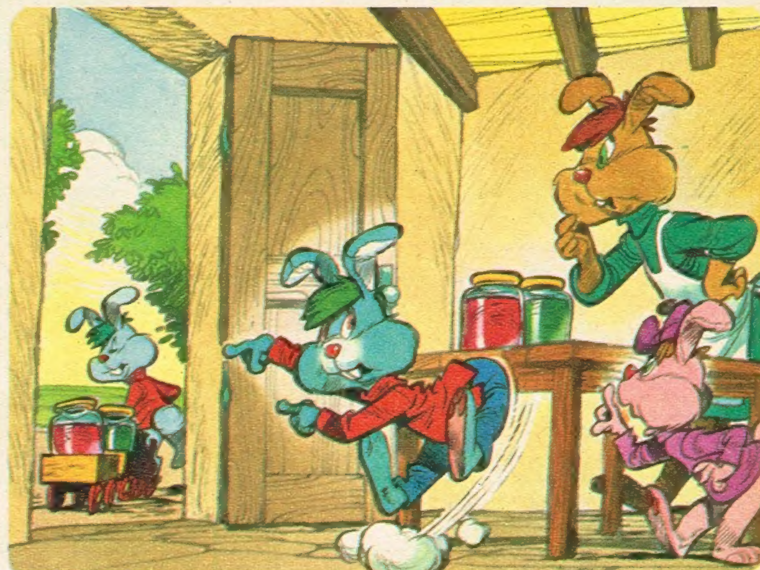
1. De mama en de oma van Bobo Konijn zijn geweldig knap. Ze kunnen zelf jam maken. Heerlijke jam voor op de boterham. Bobo zou best een likje willen nemen. Zo maar om te proeven. Maar mama zegt: „Nee, jongen, je moet wachten tot we straks aan tafel gaan. De jam is trouwens nu nog te warm. Die moet eerst koud worden. Even geduld!"

2. Mama giet de jam in grote glazen potten. Dat doet ze keurig, zonder een spettertje te morsen. Bobo en Krabbel staan toe te kijken, hoe handig ze dat klaarspeelt. De rode jam is gemaakt van bessen en de groene van lekkere pruimen. „Zulke kleurtjes hebben mijn krijtjes ook," zegt Krabbel. Maar krijtjes kun je niet opeten en jam wel!

3. Oma is naar huis gegaan en mama Konijn gaat met Bobo en Krabbel naar de televisie kijken. Ondertussen kan de jam koud en stijf worden. Er is een leuk spel op de televisie. Ze horen er niets van dat neefje Tsjoek-Tsjoek met zijn speelgoedtreintje de keuken binnengaat. Tsjoek-Tsjoek is dol op treintjes. Is hij ook dol op jam?

4. Nee maar, kijk nou eens! Als mama weer in de keuken komt, zijn er twee potten jam verdwenen. Een pot met rode en een pot met groene jam. „Welke lelijke dief zou mijn jam gestolen hebben?" moppert mama Konijn. Maar Bobo wijst: „Kijk, mama, daar gaat Tsjoek-Tsjoek. Hij heeft de jampotten op zijn treintje gezet!" „Ooo. . ." doet Krabbel.

Tante Deur-Dicht

Lees-Voor

Tsjoek-Tsjoek

Papa

Oom Slokop

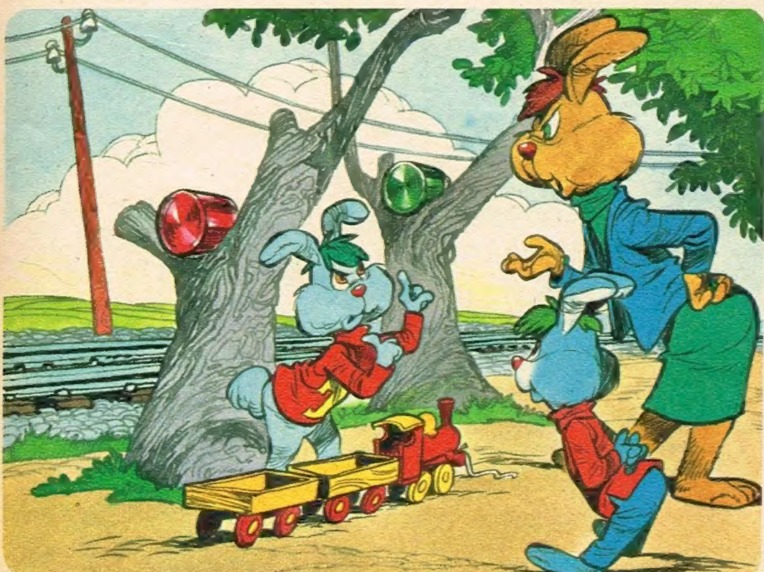
vrolijke familie

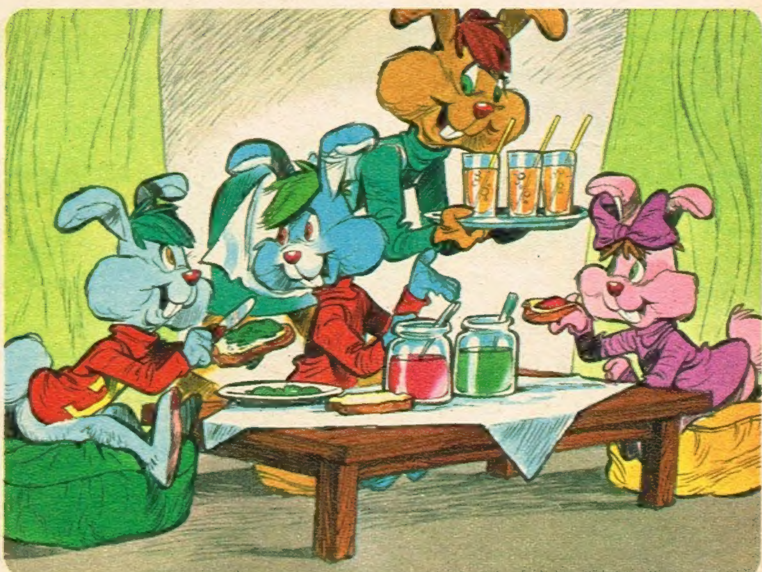
5. Wat kan Tsjoek-Tsjoek met de jam van plan zijn? Zou hij alles stilletjes op willen eten? Dat kan toch niet! Mama en Bobo sluipen Tsjoek-Tsjoek achterna. Ze willen weleens weten wat hij met de jampotten uit gaat voeren. Waar loopt hij toch naar toe? Helemaal langs de spoorlijn. De potten staan te schommelen op de kleine wagentjes.

6. Mama en Bobo zijn weggekropen achter een dikke boom. Tsjoek-Tsjoek legt één jampot op een afgeknapte boom. Is hij nou helemáál! denkt mama. Mijn kostelijke jam leg je toch zo maar niet ergens neer. Het lijkt wel of Tsjoek-Tsjoek niet goed wijs is. Dan pakt hij de andere jampot. Die moet ook op een afgeknapte boomtak. Dat is toch te gek!

7. Boos komt mama Konijn te voorschijn. „Wat zijn dat voor manieren?" roept ze. „Mijn kostelijke jam weghalen en de potten hier verstoppen! Ondeugende Tsjoek-Tsjoek, dat zal ik eens tegen je mama zeggen!" „Ik heb ze alleen maar geleend," zegt Tsjoek-Tsjoek verschrikt. „Het zijn mijn seinen voor de trein. Groen betekent veilig en rood betekent stoppen!"

8. Als mama dit hoort, begint ze te lachen. Ze is niet boos meer. Maar de jam moet natuurlijk wel terug. Tsjoek-Tsjoek mag mee komen eten en Krabbel moet na tafel maar een paar stoplichten kleuren. Een groen om door te rijden en een rood om te stoppen. Dat vindt Tsjoek-Tsjoek goed. En dan gaan ze allemaal smullen. Mmm, fijn, hoor!

ZOU HET BOBO LUKKEN
OM EEN VLINDERTJE TE VANGEN?
Dan is hij handiger dan Mannetje Pech.
Luister maar naar het versje.

MANNETJE PECH

Mannetje Pech wou vlinders vangen:
Geel, oranje, wit en paars.
Maar de vlinders zeiden: niks, hoor,
Wat is dát nou voor iets raars.
Vlinders horen niet in doosjes,
't Is een schande tot en met.
Vlinders horen thuis op roosjes,
Ga maar weg jij, met je net!
En ze vlogen heel vlug weg
Veel te vlug voor mannetje Pech!

Mannetje Pech wou vogels vangen,
Mus en merel, mees en vink,
Maar de vogels zeiden: niks, hoor,
Nee, dat vinden wij te link.
Vogels horen in de bomen,
Daarom zingen wij zo mooi.
Waarom ben je hier gekomen?
Ga toch weg jij, met je kooi!
En ze vlogen heel vlug weg
Veel te vlug voor mannetje Pech.

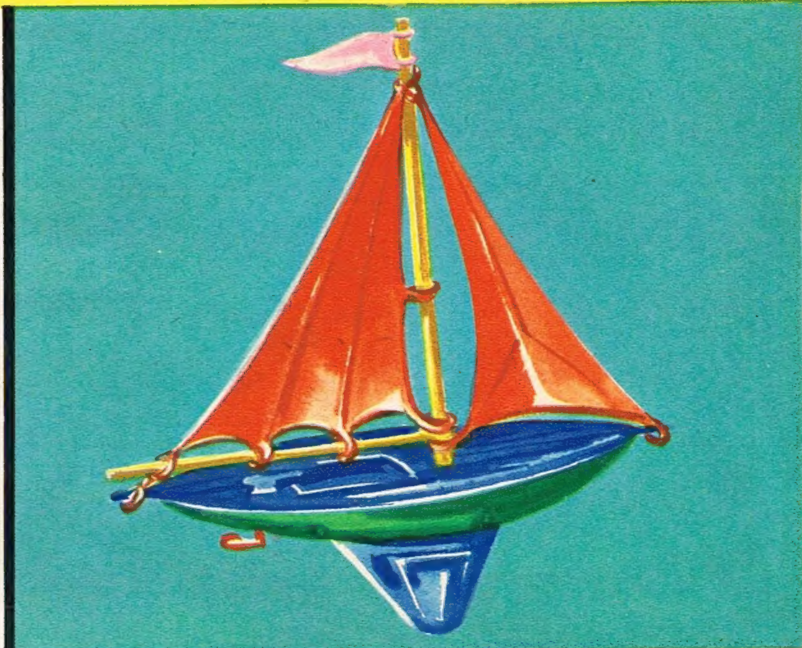
Mannetje Pech wou tijgers vangen
Om hun mooie tijgervel.
Maar de tijger gromde: niks, hoor!
Kom maar op, ik lust jou wel.
Wees voorzichtig, klein meneertje,
Want een tijger is niet dom.
En jouw pief-paf-schietgeweertje,
Hahaha, daar lach ik om!
Mannetje Pech had reuze strop,
Want de tijger at hem op!

SPELEN MET LETTERS EN WOORDEN

Vind je het ook zo fijn om in bad te gaan? Mag je dan ook even spelen? Dan gaan we nu lezen en schrijven over een kindje in bad!

bad _ _ _ _ _ _ _ _ _

boot _ _ _ _ _ _ _ _ _

spons _ _ _ _ _ _ zeep _ _ _ _

ik zit in bad _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

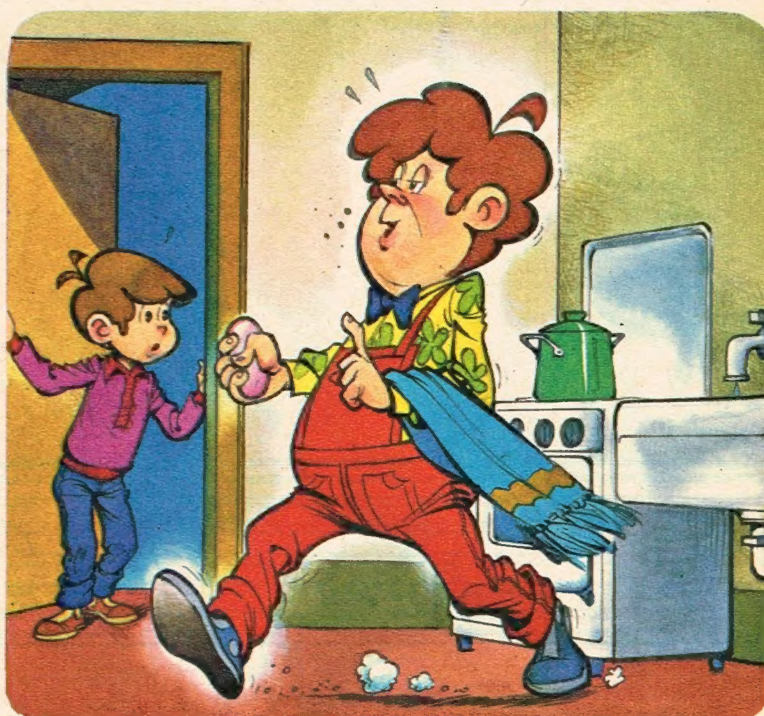
OOM STUNTEL

en zijn neefje Handige Heintje

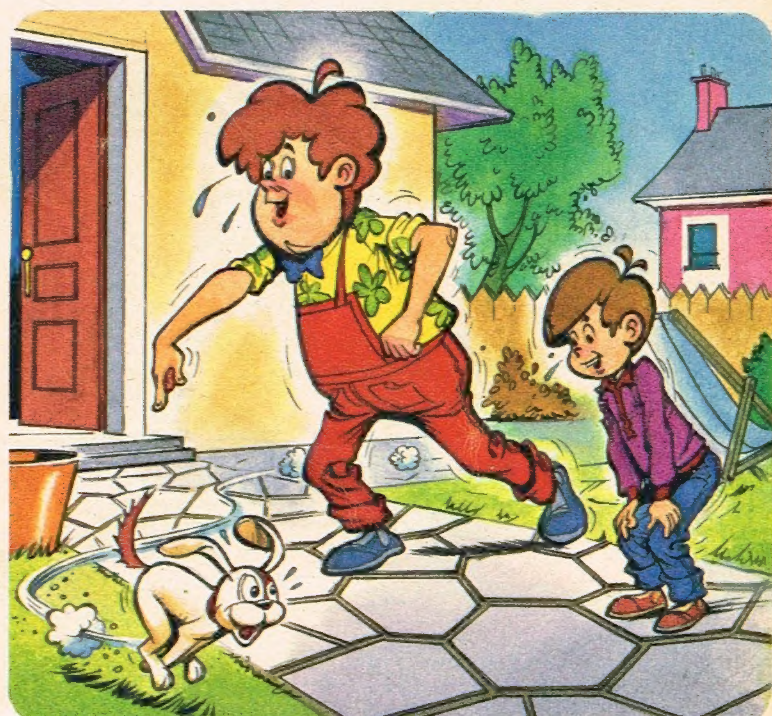
1. Oom Stuntel heeft midden in de tuin een grote teil neergezet. Plens, plons, plens, hij gooit er wel zeven emmers water in. „Gaat u de was doen?" vraagt neef Heintje. „Nee, jongen, dat is geen wasteil, dit is een bad," zegt oom en hij trekt daarbij een erg ondeugend gezicht. „Meent u dat?" vraagt Heintje. „Of is het een grapje?"

2. „Het is een badkuip en dat is geen grapje," houdt oom vol. In de keuken haalt hij een stuk zeep en een handdoek. Nu snapt Heintje er niets meer van. Oom heeft toch een bad in zijn badkamer! Wie gaat er nu een bad nemen midden in de tuin? Tja, denkt hij, van oom Stuntel kun je alles verwachten. Die heeft al méér gekke dingen gedaan.

3. „Zo, dus u gaat in bad," zegt Heintje. Dan begint oom te lachen. Hij lacht zó hard, dat de glibberige zeep uit zijn hand glijdt en op de tegels terechtkomt. „Haha, Heintje, ik heb toch niet gezegd dat *ik* in bad zou gaan. Haha, hoe haal je zo iets in je hoofd? Ik ga hondje Flap in bad doen. Als je het leuk vindt, mag je me helpen."

4. Nu is Flap een ondeugende, kleine hond. Als hij merkt dat oom hem pakken wil, loopt hij hard weg. „Hier, Flap!" schreeuwt oom. Flap luistert niet. Woedend begint oom achter Flap aan te rennen. „Zul je komen, stout beest!" brult oom. „Je moet in bad. Andere honden vinden het fijn, als hun baas ze in bad wil doen. Kom hier, zeg ik!"

5. Ondeugende Flap glipt onder een tuinstoel door. Die arme oom tuimelt met zijn buik voorover in de stoel. Dat is zielig voor oom Stuntel, vindt Heintje. Oom heeft ook altijd pech! Waarom stond die stoel daar ook!

6. Hij gaat Flap gauw vangen. En als oom puffend uit de stoel is gescharreld, draagt Heintje de kleine hond op zijn arm naar de honde-badkuip! „Dat heb je fijn gedaan, Heintje," zegt oom. Hij heeft het er benauwd van!

7. „Zo, kwajongen, en nu in bad," zegt hij. Maar daar glijdt hij uit over de zeep. Had die domme oom Stuntel de zeep maar opgeraapt! Van schrik laat hij hondje Flap los. Keffend springt Flap uit zijn armen. Wafwafwaf!

8. Nu is oom Stuntel achterover in de badkuip terechtgekomen. Het water spat in het rond. Flap krijgt een flinke plens water over zijn rug. Net goed. „Oom, oom, nu heb ik tóch gelijk gekregen. Ik dacht immers dat u zelf in bad zou gaan," roept Heintje. „Jaja, plaag jij me maar, kwajongen," proest oom. Heintje kan het niet helpen: haha!

9. Hij lacht zich helemaal slap. En hondje Flap lacht al even hard. Maar wie het laatst lacht, lacht het best. En oom Stuntel lacht zelf het laatst. „Wat is het heerlijk in zo'n teil vol water," zegt hij vrolijk. „Ik knap er helemaal van op. Haha, je mág niet eens meer in bad, hondje Flap. Blijf jij maar warm en vuil. Ik lig hier best!"

We wonen allemaal in een gele caravan

Boer Roggemeel heeft het vreselijk druk. Hij bouwt een nieuwe koestal. Daar stopt een auto met een gele caravan erachter. Papa Zonnemans stapt uit en vraagt: „Zullen wij u helpen?" „Nou, graag!" zegt de boer. „Dan mogen de kinderen hier ondertussen wel wat spelen."

„Als ik mijn dutje maar mag doen," zegt opa. Dat mag. Hij gaat slapen in het hooi. Op de hooiberg staat Peter met zijn drie poesjes. Tippie, de hond van Marjo, kijkt verbaasd naar een grote koe. De koe is lief. Ze vindt het best dat Lucies pop op haar rug gaat zitten.

Mama Zonnemans haalt met boerin Roggemeel wat limonade. Ik denk dat Wiesje erge dorst heeft. „Mag ik een glaasje?" vraagt ze. Oma leert Baby op een muurtje lopen. Daarachter is de tweeling aan het vechten. Bas mag de deur van de nieuwe stal schilderen.

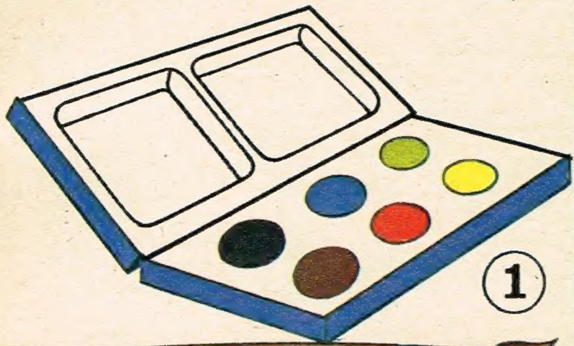
Oom Wim loopt zingend achter een kruiwagen vol bakstenen. Loekie en Anja huppelen naast hem. Ze zingen: „Krui-kruiwagentje. . .!" Papa en boer Roggemeel werken met een schop. De boer is blij dat de familie Zonnemans gekomen is. Nu zal de nieuwe stal gauw klaar zijn!

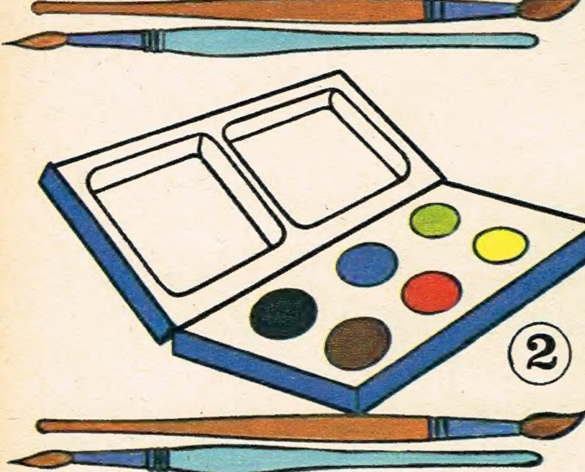
Bobo heeft in de tekening zes bakstenen verstopt. De boer heeft ze nodig voor zijn stal. Wil jij ze zoeken?

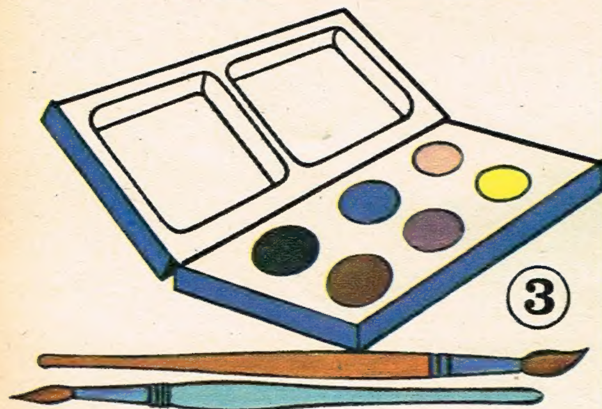

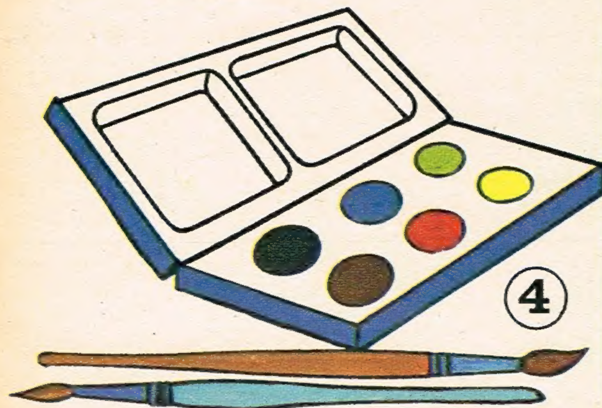

WIE HET KAN MAG MEEDOEN!

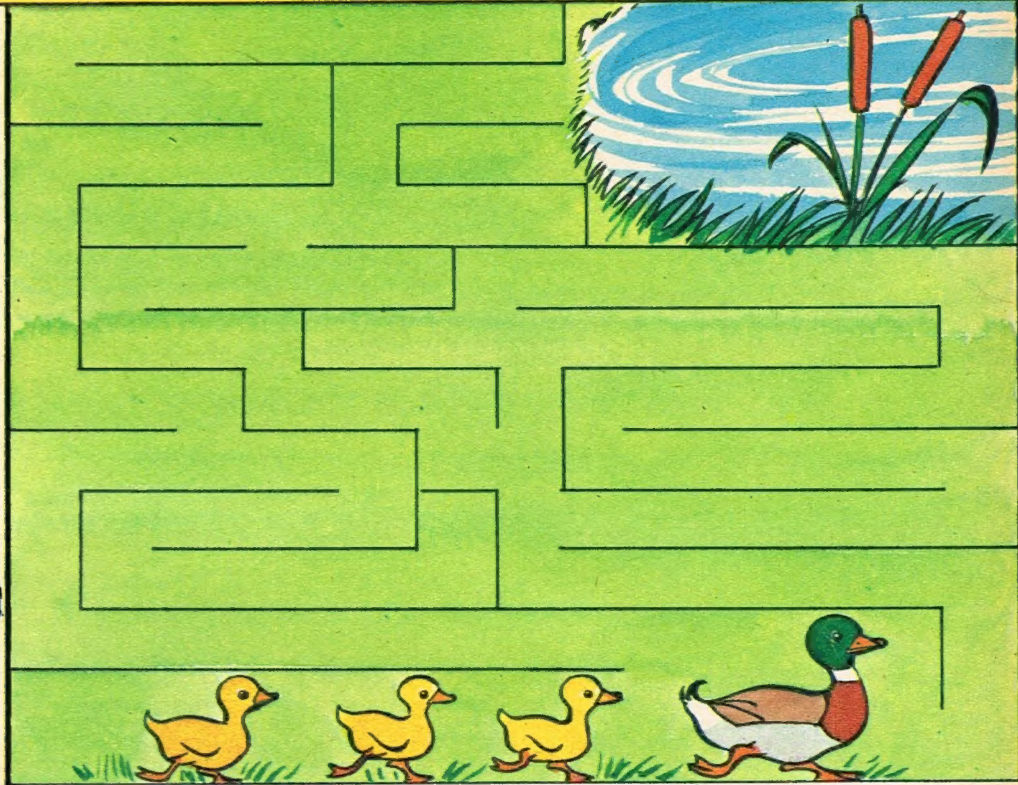

Bekijk deze verfdozen eens heel goed. Drie zijn hetzelfde, één is een klein beetje anders. Kun je zeggen welke?

Moeder eend gaat met haar kleintje naar de sloot. Maar er zijn zóveel weggetjes. Kun jij moeder eend vertellen hoe ze lopen moet?

GHI

GHI

Letters om naar te kijken en letters om af te maken. Ze moeten ook gekleurd worden. Wie het kan, mag meedoen!

DE SCHILDER HAD GEEN VERF MEER!

De schilder was deze plaat aan het kleuren en plotseling was de verf op. Dat is niet zo mooi! Maar als jij verf of kleurtjes hebt, kun je de plaat helemaal kleurig maken!

EN TOEN WAREN ZE ALLEMAAL WEER BETER...!

Ken je zusje Ria nog, die altijd en altijd maar verpleegster wilde spelen? Nou ja, dat moet ze zelf weten, dacht haar broertje Bob. Als ik maar niet altijd en altijd mee moet doen.
Telkens maar weer zat Ria te zeuren: „Bob, doe nou mee. Jij bent dokter!" Bob speelde veel liever met zijn auto's, zijn trein of zijn bouwblokjes. En hij vond het ook leuk om lekker te knoeien met zijn verfdoos.
Op een middag zat Bob met zijn kleurboek en zijn penseeltjes in de keuken. Daar mocht hij knoeien naar hartelust, maar in de kamer mocht het niet.
„Dokter, dokter," riep Ria, „ik heb drie zieke kindertjes op de kinderafdeling."
„Hoepel op," zei Bob en hij schilderde een tomaatje in zijn kleurboek vuurrood.
„O, maar, dokter het is heel ernstig," deed Ria, alsof ze niet gehoord had wat Bob zei.
„Wat hebben ze nou weer?" vroeg Bob ongeduldig.
„Ik weet het niet. Keelpijn, geloof ik. Maar het kan ook wel griep of buikpijn zijn."
Toen kwam mama in de keuken. „Wie van jullie gaat voor mij even een brood halen bij de bakker op de hoek?" vroeg ze.
Bob en Ria keken elkaar aan. Ze hadden geen van beiden zin.
„Als jij straks met me speelt, zal ik het doen," stelde Ria voor. „Maar dan moet jij ondertussen verzinnen wat mijn poppen voor ziekte hebben."
„Béééé!" mopperde Bob.
Toen Ria weg was, vroeg hij aan mama: „Wat voor ziektes kun je allemaal krijgen?" Mama begon op te noemen: „Keelontsteking, buikpijn, waterpokken, mazelen. . ."
Opeens dacht Bob eraan dat hij zelf vroeger ook mazelen gehad had.
Zijn hele gezicht en zijn lijf en zijn armen hadden vol met rode vlekjes gezeten. „Ik weet het al!" riep Bob en hij holde met zijn verfdoos naar het speelhoekje, waar Ria's poppen in hun bedjes zaten.
Ze moesten bijna altijd in bed blijven. Ze moesten altijd maar spelen dat ze ziek waren. Ook al zagen ze er zo gezond uit als visjes.
„Nou, hoor, ik zal jullie eens goed ziek maken," zei Bob. „Als je toch niet uit je bed mag komen, kun je maar beter echt ziek zijn, anders verveel je je een ongeluk."
Tip, tip, tip, met zijn penseeltje smeerde Bob de arme poppegezichtjes vol rode vlekjes. Het was gauw gebeurd. Vóór Ria terug was met het brood, zat hij al weer in de keuken met zijn kleurspullen.
„Kom je nou meespelen?" zeurde Ria dadelijk toen ze thuiskwam.
„Die poppen van jou zijn vast niet ziek," zei Bob.
„Hoe weet je dat? Heb je ze onderzocht?"
„Nee, dat niet!"
„Hoe kun je dan weten dat ze gezond zijn?"
„En hoe kun jij weten dat ze ziek zijn?"
„Da's gemeen van je. We hadden afgesproken dat jij dokter zou zijn," mopperde Ria. En ze liep met een boos gezicht naar het speelhoekje.
„Bob, Bob, kom eens gauw kijken! Mijn poppen zien er zo gek uit!" schreeuwde ze een paar tellen later.
„Ik heet niet Bob, ik heet dokter," plaagde Bob. „Als jouw poppen er gek uitzien, zullen ze deze keer wel echt ziek zijn. Ik kom gauw kijken, zuster."
„Wat zou er toch mee gebeurd zijn?" zuchtte Ria.
Bob liep met haar mee naar het speelhoekje.
„Ik zie het al: de mazelen. Je weet toch wel dat je dan van die vuurrode vlekjes krijgt? Jij hebt toch ook mazelen gehad?"
„Maar ik wist niet dat poppen mazelen konden krijgen!"
„Wat ben jij voor een zuster, dat je zo iets niet weet! Geef ze maar wat te drinken. Ik zal ze weleens onderzoeken."
Bob had reuze pret in het geval. Hij klopte de poppen op hun rug en op hun borst.
Hij zei: „Zucht eens, zusje! Laat me je pols eens voelen!" En tegen Ria knikte hij: „Over een paar dagen zijn de rode vlekjes wel verdwenen. Dan zijn ze weer beter, hoor!"
Nu kon Ria pas echt verpleegster spelen. Drie dagen lang was ze steeds bij de poppebedjes. De vlekjes waren er nog altijd.
Maar op de vierde dag stond Bob 's morgens heel vroeg op en waste met een doekje de verf van de poppekopjes.
„Ze zijn beter, dokter!" riep Ria, toen ze even later haar poppen had opgezocht. „Hebt u ze beter gemaakt?"
Ja, knikte Bob. „Maar ik ben nu heel moe. Ik ga veertien dagen met vakantie, zuster!"
Ria was heel blij, omdat haar poppen van die nare, rode vlekjes waren verlost. En veertien dagen lang hoefde Bob geen dokter meer te zijn!

GA JE MEE NAAR

1. „Hebt u vandaag niets te regeren, sprookjeskoningin?" vraagt Wanda de kleine fee. „Krijgt u vandaag ook geen visite van de gelaarsde kat of van Kleinduimpje of zo?" vraagt Pukkie, de sprookjesjongen. „Nee," zegt de sprookjeskoningin. „Ik heb vandaag helemaal niets bijzonders."

2. „Gaat u met ons mee naar de sprookjeszee?" vragen Wanda en Pukkie dan. „Welja," zegt de sprookjeskoningin, „een dagje aan zee zal me goed doen." Ze gaan niet met de bus of de trein. Wanda en Pukkie nemen het paard met de gouden vleugels en de koningin haar vliegend tapijt. Daar gaan ze al!

3. Zo'n vrije dag bevalt de sprookjeskoningin wel. Geen gezeur aan haar hoofd van sprookjesprinsen of van boze feeën, die alleen maar van gouden borden willen eten! Ze vindt het fijn, zo'n hele dag met Wanda en Pukkie. Die twee kunnen zo lief samen spelen. Soms maken ze wel ruzie, maar vandaag niet!

4. Ze hebben van zand een prachtig kasteel gebouwd en het versierd met schelpen, zeesterren en koralen. Net is het klaar of het begint vreselijk te stormen. Pukkie grijpt Wanda bij de hand. De sprookjesjongen is bang dat hij in zee zal waaien. „Daar gaat mijn vrije dag," zegt de sprookjeskoningin verdrietig.

Redactie en Administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Telefoon 31 92 00. Abonnementsprijs: 35 cent, per kwartaal (13 nrs.) f 4,55. Losse nummers: 50 cent. Girobetaling: Ontvangt U het blad per post onder adresband: girorekening 230200 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad postabonnementen Haarlem met vermelding: Bobo. Ontvangt U het blad van de wederverkoper, gebruik dan postrekening 9822 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad met vermelding: Abonnement Bobo. Artwork by Eurostudio, Milan.

SPROOKJESLAND?

5. Ze had nog ze graag een poosje bij de zee willen blijven. „Dat kunnen we toch!" roept Wanda. „We gaan gewoon in ons zandkasteel zitten!" „Haha," lacht Pukkie, „da's toch veel te klein voor ons!" Maar Wanda haalt haar toverstokje te voorschijn. „Nu opgelet," zegt ze en dan fluistert ze drie toverspreuken.

6. „Wanda toch!" roept de sprookjeskoningin verschrikt. „Ik word helemaal klein!" „Wij worden ook klein," zegt Pukkie. „Wanda heeft ons klein getoverd. Nu kunnen we in het zandkasteel. Dat is leuk, zeg!" De sprookjeskoningin gaat voorzichtig het zandkasteel binnen. Ze vindt het toch wel vreemd.

7. „Is het heus stevig genoeg gebouwd? Het zal toch niet instorten?" „Nee, hoor," lacht Wanda. „Gaat u maar gerust zitten in deze schelpestoel. Is het niet mooi, hierbinnen?" Ja, het is er schitterend. Dan horen ze buiten een verdrietig gehinnik. Het paard met de gouden vleugels is zo alleen!

8. Wanda gaat vlug naar buiten en zegt ook voor Sneeuwvlok, zo heet het paard, een toverspreuk. Even later is het zó klein geworden dat het ook naar binnen kan. Pukkie hoopt dat de storm nog lang zal duren. Het is leuk om in een kasteel te wonen dat je zelf gebouwd hebt. Dat kan alleen in Sprookjesland!

Verspreiding voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Telefoon 38.23.80, postrekening 834.05. Prijs per nummer: 7 F. Verkrijgbaar bij de verkopers en in de boek- en dagbladhandel.

Bobo's kijk- en invulspel

Hallo! roepen de kinderen. Wij gaan naar een leuke school. We mogen allemaal ons lievelingsdier meenemen. De dieren hoeven niet te leren. Wij wel! En jullie? Jullie mogen weer invullen:

1. Op de plaat zie ik. . . meisjes met een blauwe strik.

2. Ik tel. . . vogeltjes met rode veren.

3. Er zijn. . . kinderen, die hun hondje bij zich hebben.

4. Er staan. . . jongens op de plaat.

5. Wie heeft zijn schooltas bij zich? vraagt juf. Ik! roepen. . . kinderen.

6. Hoeveel poten heeft een aap? vraagt meneer. Hij heeft. . . poten!

Als je goed hebt gekeken, heb je dit ingevuld: vraag 1: 8; vraag 2: 3; vraag 3: 2; vraag 4: 5; vraag 5: 10; vraag 6: 4.